

Horváth Ödön

Az örök idő nyomában (részletek)

A Mont-Blanc fehér,
örök fehér; ám ha a
nap süt, fehérebb.

...

Fenn a hegy csúcsa
amíg a völgy ködben ül,
fehéren ragyog.

Hófedte hegycsúcs;
mindennap találkozunk
íriszhártyámon.

Körkörös láncban
álldogáló hegyekre
hó hullik alá.

Az esti csendben
a hóval fedett házak
egymáshoz bújnak.

...

Hajnali fényben
az éjjel esett hóban
állnak a fenyők.

Nagy a csönd. Kint is,
bent is. Ismét havazik.
Merengve nézem.

Kétszínű világ:
fenn összefüggő szürke,
lenn szúzi fehér.

...

A hólepte fák
belebújnak a ködbe,
még az est előtt.

Téli alkonyat;
sötétszürke ég alatt
hófehér mező.

Utolsót ütött
éjfélkor az óra; most
kezdődik a csend.

...

